

Κεφάλαιο Ένα

Ο Κρεμμύδαρος ξενυχιάζει τον πρίγκιπα Λεμόνη και το λάθος του αυτό πολύ ακριβά πληρώνει

Ο Κρεμμυδάκης ήταν γιος του Κρεμμύδαρου και είχε επτά αδέρφια: τον Κρεμμυδούλη, τον Κρεμμυδάκο, τον Κρεμμυδαράκο και πάει λέγοντας, ονόματα δηλαδή αντάξια μιας κρεμμυδοοικογένειας. Κι ήταν όλοι τους καλόψυχα πλάσματα, αυτό να λέγεται, μα και τόσο άτυχα.

Τι τα θες, τι τα γυρεύεις; Άμα είσαι κρεμμύδι, δεν το γλιτώνεις με τίποτα το κλάμα.

Ο Κρεμμύδαρος και τα παιδιά του ζούσαν σ' ένα ξύλινο καλυβάκι, λίγο πιο μεγάλο από τα τελάρα που έχουν οι μανάβηδες για τα λαχανικά. Αν τύχαινε να περάσει κανένας πλούσιος από τα μέρη τους, στραβομουτσούνιαζε απδιασμένος από την μπόχα.

– Α πα πα πα, τι κρεμμυδίλα είναι αυτή, έλεγαν όλοι και διέταζαν τον αμαξά τους να μαστιγώσει τα άλογα κι όπου φύγει φύγει.

Μια φορά έπρεπε να περάσει από κει ο άρχοντας του τόπου, ο πρίγκιπας Λεμόνης. Οι αυλικοί του έτρεχαν πάνω κάτω πανικόβλητοι.

– Τι θα πει η Εξοχότητά του μόλις μυρίσει την κρεμμυδίλα των φτωχών;

– Γιατί δεν τους ψεκάζουμε; πρότεινε ο Μέγας Καγκελάριος.

Μια διμοιρία Λεμονάκηδες έσπευσε αμέσως στη φτωχογειτονιά για να ψεκάσει με άρωμα τον άμοιρο κόσμο. Αντί για σπαθιά και όπλα, που τα είχαν αφήσει σπίτι τους, κουβαλούσαν κάτι τεράστια μπιτόνια γεμάτα κολόνια με άρωμα βιολέτας και ροδόνερο Βουλγαρίας, ό,τι πιο εκλεκτό υπήρχε.

Ο Κρεμμύδαρος, τα παιδιά του και όλο τους το σόι αναγκάστηκαν να βγουν από τα καλύβια τους και στήθηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο στον τοίχο, όπου τους ψέκασαν από την κορφή ως τα νύχια. Κι έγιναν τόσο μούσκεμα, που ο Κρεμμυδάκης κρυολόγησε για τα καλά.

Άξαφνα ακούστηκε ένα σάλπισμα κι αμέσως μετά να σου ο πρίγκιπας Λεμόνης αυτοπροσώπως, κι από πίσω του ακολουθούσαν ένα σωρό Λεμόνηδες και Λεμονάκηδες. Ο πρίγκιπας Λεμόνης ήταν ντυμένος στα κίτρινα. Ακόμη και ο σκούφος του ήταν κίτρινος, και απ' την κορυφή του κρεμόταν ένα χρυσό κουδουνάκι. Οι αυλικοί Λεμόνηδες φορούσαν ασημένιο κουδουνάκι, ενώ οι στρατιώτες Λεμονάκηδες χάλκινο. Όλα τα κουδουνάκια τους μαζί ακούγονταν σαν μελωδική ορχήστρα και ο κόσμος έτρεχε να τους προϋπαντίσει φωνάζοντας:

– Έρχεται η μπάντα.

Έλα όμως που δεν είχε έρθει καμία μπάντα.

Ο Κρεμμύδαρος και ο Κρεμμυδάκης στήθηκαν πρώτοι και καλύτεροι στη σειρά, κι όσοι στέκονταν πίσω τους δεν τους άφηναν σε ποσυχία με τις κλοτσιές και τις σπρωξιές

τους. Ο κακομοίρης ο γερο-Κρεμμύδαρος τους έβαλε τις φωνές:

– Κάντε πίσω! Πίσω!

Ο πρίγκιπας Λεμόνης τον άκουσε κι έγινε έξω φρενών.

Κοντοστάθηκε μπροστά του στυλώνοντας τα στραβοπόδαρά του και τον κατσάδιασε με άγριο ύφος:

– Τι πάει να πει «κάντε πίσω»; Εκνευρίζεσαι που ο πιστός λαός μου θέλει να ’ρθει κοντά μου και να με χειροκροτήσει;

– Μεγαλειότατε, αυτός ο τύπος μού φαίνεται επικίνδυνο ταραχοποιό στοιχείο, του ψιθύρισε στ’ αυτί ο Μέγας Καγκελάριος. Καλά θα κάνουμε να τον έχουμε στο νου μας.

Στη στιγμή, ένας φρουρός άρχισε να παρακολουθεί τον Κρεμμύδαρο με κάτι ειδικά κιάλια που τα χρησιμοποιούσαν για να επιτηρούν τους ταραξίες, και κάθε φρουρός κουβαλούσε κι από ένα.

Ο κακόμοιρος ο Κρεμμύδαρος έγινε κατακίτρινος από την τρομάρα του.

– Μα με σπρώχνουν, Εξοχότατε! τόλμησε να πει.

– Και πολύ καλά κάνουν! áστραψε και βρόντηξε ο πρίγκιπας Λεμόνης. Μπράβο τους!

Και τότε, ο Μέγας Καγκελάριος στράφηκε προς το πλήθος κι άρχισε να λέει:

– Πολυαγαπημένοι μας πολίτες, η Αυτού Εξοχότηπά του σας ευχαριστεί για την αγάπη που του δείχνετε και για το σπρωξίδι. Αγαπητέ λαέ, σπρώξε κι άλλο! Εμπρός, σπρώξε ακόμη πιο δυνατά!

– Μα θα πέσουν επάνω σας, τόλμησε να πει ο Κρεμμύδακης.

Στη στιγμή, ένας άλλος φρουρός άρχισε να τον παρακολουθεί και αυτόν με τα ειδικά του κιάλια, κι έτσι ο Κρεμμύδακης αποφάσισε να το σκάσει και χώθηκε ανάμεσα στα πόδια του πλήθους.

Στην πρώτη σειρά δε σπρώχνονταν πολύ, για να μη κτυπήσει κανείς. Όμως ο Μέγας Καγκελάριος κοίταξε τόσο άγρια το πλήθος, που μεμιάς άρχισε να ταρακουνιέται χειρότερα κι από νερό που ξεχειλίζει απ' τον κουβά. Κι έσπρωχναν τόσο δυνατά, που ο Κρεμμύδαρος έπεσε πάνω στον πρίγκιπα Λεμόνη και τον ξενύχιασε. Η Αυτού Μεγαλειότητά του είδε μέρα μεσημέρι τον ουρανό σφοντύλι, και μάλιστα χωρίς τη βοήθεια του αστρονόμου της αυλής του. Δέκα στρατιώτες Λεμονάκηδες όρμησαν μεμιάς στον άμοιρο Κρεμμύδαρο και του φόρεσαν χειροπέδες.

– Κρεμμυδάκη! Κρεμμυδάκη! φώναζε ο Κρεμμύδαρος καθώς τον τραβολογούσαν.

Ο Κρεμμυδάκης ήταν μακριά, όμως το πλήθος γύρω του τα ήξερε ήδη όλα· ή μάλλον, όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, όχι μόνο τα ήξερε όλα, αλλά ήξερε κι ακόμη περισσότερα.

– Ευτυχώς που τον συνέλαβαν! Άκου να θέλει να μαχαιρώσει την Αυτού Μεγαλειότητά του!

– Τι λέτε, καλέ; Εδώ είχε κρυμμένο ολόκληρο πολυβόλο στην τοέπη του!

– Στην τοέπη του; Αποκλείεται!

– Μα καλά, δεν ακούσατε τους πυροβολισμούς;

Οι πυροβολισμοί, στην πραγματικότητα, ήταν πυροτεχνήματα που έσκαγαν προς τιμήν του πρίγκιπα Λεμόνη,

αλλά το πλήθος τρομοκρατήθηκε τόσο πολύ, που το έβαλε μεμιάς στα πόδια.

Ο Κρεμμυδάκης ήθελε να πει σε όλον αυτό τον κόσμο ότι το μόνο πράγμα που είχε ο μπαμπάς του στην τσέπη του ήταν μια γόπα από τσιγάρο, μα το μετάνιωσε γιατί κανείς δε θα του έδινε σημασία. Ο φουκαριάρης ο Κρεμμυδάκης! Ξαφνικά νόμιζε ότι τα έβλεπε όλα θολά από το δεξί μάτι. Τελικά έφταιγε ένα δάκρυ που προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να κυλήσει στο μάγουλό του.

– Άντε να χαθείς, χαζοδάκρυ! αναφώνησε ο Κρεμμυδάκης σφίγγοντας τα δόντια για να πάρει κουράγιο.

Το δάκρυ, κατατρομαγμένο, έκανε μεταβολή και εξαφανίστηκε μια και καλή.

* * *

Μη σας τα πολυλογώ, ο Κρεμμύδαρος καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά, θα έμενε δηλαδή όλη του τη ζωή στη φυλακή, ή μάλλον και αφού θα έκλεινε για πάντα τα μάτια, γιατί στις φυλακές του πρίγκιπα Λεμόνη υπήρχε μέχρι και νεκροταφείο.

Ο Κρεμμυδάκης πήγε να τον επισκεφτεί στη φυλακή και τον αγκάλιασε.

– Κακομοίρη μπαμπάκα μου! Ούτε κακοποιός να ήσουν εδώ μέσα που σ' έχωσαν, μαζί με τους χειρότερους ληστές!

– Γιε μου, μην το ξαναπείς αυτό, του είπε ο μπαμπάς του τρυφερά. Στη φυλακή βρίσκεται η αφρόκρεμα της καλής κοινωνίας.

– Και τι κακό έχουν κάνει;

– Τίποτα. Γι' αυτό είναι στη φυλακή. Ο πρίγκιπας Λεμόνης δε βλέπει με καλό μάτι τους καλούς ανθρώπους.

Ο Κρεμμυδάκης το σκέφτηκε λίγο και μάλλον κατάλαβε τι εννοούσε ο πατέρας του.

– Άρα είναι τιμή σου και καμάρι σου να σε βάζουν φυλακή;

– Κάποιες φορές ναι. Οι φυλακές φτιάχτηκαν γι' αυτούς που κλέβουν και σκοτώνουν. Όμως από τότε που ο πρίγκιπας Λεμόνης κυβερνά τον τόπο μας, έχει για αυλικούς του όσους κλέβουν και σκοτώνουν, και στη φυλακή στέλνει μόνο καλούς πολίτες.

– Εγώ θέλω να γίνω καλός πολίτης, είπε ο Κρεμμυδάκης, αλλά δε θέλω να μπω φυλακή. Σκέφτομαι να έρθω εδώ και να σας ελευθερώσω όλους.

Εκείνη τη στιγμή ένας φρουρός Σαπιολεμόνης τους προειδοποίησε ότι το επισκεπτήριο είχε τελειώσει.

– Κρεμμυδάκη, έχεις μεγαλώσει πια και μπορείς πλέον να φροντίζεις τον εαυτό σου, είπε ο φουκαριάρης ο Κρεμμύδαρος. Ο θείος Κρεμμύδας θα αναλάβει τη μαμά σου και τα αδέρφια σου. Εσύ θέλω να μαζέψεις τα πράγματά σου και να γυρίσεις τον κόσμο, να μορφωθείς.

– Μα δεν έχω βιβλία, ούτε και λεφτά για να αγοράσω.

– Δεν πειράζει, αρκεί να μάθεις απέξω κι ανακατωτά ένα μάθημα μόνο: την κατεργαριά. Αν συναντήσεις ποτέ κανέναν κατεργάρη στο δρόμο σου, να κάτσεις και να τον μελετήσεις πολύ καλά.

– Και μετά τι θα κάνω;

– Αυτό θα το σκεφτείς όταν έρθει η ώρα.

– Αρκετά, φώναξε ο Σαπιολεμόνης. Αφήστε την πάρλα. Κι εσύ, μυξιάρικο, δίνε του μη σε χώσω κι εσένα στη στενή.

Ο Κρεμμυδάκης ήταν έτοιμος να του πει καμιά κουβέντα, μα κατάλαβε ότι δεν άξιζε τον κόπο να μπει στη φυλακή προτού γυρίσει τον κόσμο και μορφωθεί.

Αγκάλιασε τον μπαμπά του κι έφυγε βιαστικά.

Την ίδια μέρα κιόλας, άφοσε τη μαμά του και τα αδερφάκια του στο θείο του τον Κρεμμύδα, έναν καλό άνθρωπο – κάπως πιο τυχερό από τους άλλους γιατί δούλευε θυρωρός –, και μια και δυο ξεκίνησε με το μπογαλάκι του στον ώμο κρεμασμένο από ένα μπαστούνι. Πήρε τον πρώτο δρόμο που βρίκε μπροστά του και που μάλλον – όπως θα δείτε κι εσείς – ήταν ο σωστός. Ύστερα από κάνα δυο ώρες περπάτημα, βρέθηκε σ' ένα χωριούδακι. Το πρώτο σπίτι που αντίκρισε δεν έγραφε καν όνομα στο κουδούνι. Ή μάλλον, το πρώτο σπίτι δεν ήταν καν σπίτι. Έμοιαζε περισσότερο με σπιτάκι σκύλου, όπου μετά βίας χωρούσε ακόμη κι ένα κανίς. Από το παραθυράκι φαινόταν ένας γεράκος με κόκκινη γενειάδα, που κοιτούσε έξω θλιμμένος και ταλαιπωρημένος.